

La meva vida nova

ÀNGEL BURGAS

Il·lustracions d'Ignasi Blanch

edebé

La meva vida nova

Àngel Burgas

La meva vida nova

edebé

© Text: Àngel Burgas, 2019
© Il·lustracions: Ignasi Blanch, 2019

© Ed. Cat: Edebé, 2019
Passeig de Sant Joan Bosco, 62
08017 Barcelona
www.edebe.com

Atenció al client: 902 44 44 41
contacta@edebe.net

Directora de Publicacions: Reina Duarte
Editora de Literatura Infantil: Elena Valencia
Disseny de la col·lecció: Book & Look

Primera edició, febrer 2019

ISBN: 978-84-683-4099-9
Dipòsit legal: B. 859-2019
Imprès a Espanya
Printed in Spain
EGS – Rosari, 2 – Barcelona

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45).

Per a Xavier Carrasco i Pere Martí

1

De vegades sents històries de gent que canvia radicalment de vida. Persones que, d'un dia per l'altre, abandonen el que han fet sempre i comencen una nova aventura. Jo mateix, com a lector, ho he llegit en moltes novel·les.

Ho trobo sorprenent, la veritat. Fins i tot fascinant.

Però sempre havia pensat que a mi no em passaria mai.

Una tarda, tornant del col·le, la mare m'esperava al menjador de casa. Sobre la taula, hi havia disposat el meu berenar. Dues coses em van cridar l'atenció: la primera, que la mare mai m'esperava a casa quan jo tornava de l'escola, ni al menjador ni enlloc, perquè era a la feina; la segona, que la mare mai em preparava el berenar. Al matí em donava dos

euros i jo em comprava una pasta i un Cacaolat a la fleca.

Vaig seure, vaig devorar el que m'havia preparat sense dir que ja havia berenat, i vaig esperar que parlés. Perquè estava segur que tot allò era per dir-me alguna cosa.

—Ramon, hem de parlar.

Em va explicar que el pare i ella havien pres una decisió. Ho va dir amb un to estrany, segurament el mateix to que devien haver fet servir els pares d'en Marc i els de la Berta quan van anunciar als seus fills respectivament que se separaven. Entre la paraula *decisió* i les següents que va pronunciar: «Escolta'm bé», van passar deu segons en els quals em vaig imaginar dues habitacions, la que ja tenia i la nova, és a dir, la del pis on amb tota probabilitat se n'aniria a viure el pare, com ja havien fet abans el pare d'en Marc i el pare de la Berta. Roba en una habitació i en l'altra; dos xandalls per a educació física; problemes amb els llibres de text («Avui toca llengua, però he dormit a casa de la mare

i tinc el llibre a casa del pare») i nous germanastres, o sigui, fills de les noves parelles respectives del pare i la mare. Això depenia de la sort: bona sort, com ha tingut la Berta amb el seu germanastre, o mala sort, com la que ha tingut en Marc, que ara té sis nous germans a qui encara confon i no recorda ni com es diuen.

—Escolta bé: el pare i jo deixem la feina. Això és dolent, sí. Molt preocupant. Seria una mala notícia. La bona, però, és que hem trobat una nova feina de seguida. Una feina millor. Una feina fantàstica.

Mentre s'esborraven amb rapidesa les dues habitacions i la colla de germanastres, em vaig preguntar per què em donava una bona notícia amb un posat tan preocupat.

—La feina és fantàstica, Ramon, però és lluny d'aquí.

Mentre durava la segona pausa, vaig rumiar sobre el concepte *lluny*. Lluny volia dir a quinze parades de metro? Lluny volia dir a Sud-àfrica?

—Marxem de Barcelona, Ramon. Nosaltres deixem la feina, tu deixes l'escola, i marxem lluny a començar una nova vida. Així ho hem acordat.

«Així ho heu acordat vosaltres», vaig pensar. Lluny? Quant, de lluny? I on anem?

—A un poble de mala mort on Crist va perdre l'espardenya —va dir la mare, abans de posar-se a plorar.

Vaig deduir que era el pare, i no pas ella, qui havia pres la decisió.